

lång, med vacker sång, hanens färg röd eller gul, honans gråbrun eller gulaktig. *Corythus Eucleator*. Kallas äfv. Svensk Papegoja.

TALLJUD, täl-júd, n. 5. Ljud, hvarigenom menniskor uttrycka sina tankar.

TALLMO, m. 2. Med tallslog beväxt större sandfält.

TALLRIK, tällri'ck, m. 2. (t. *Tellerchen*) 1) Rund skifva af stengods, tenn, porslin m. m., hvarpå vid en måltid hvar och en emottager sin mat. — 2) Hvad derpå befinnes. *Han åt upp hela t-en*. — 3) *Tallrikarne*, vid den så kallade Turkiska musiken, kallas ett musikinstrument, bestående i tvne stora messingstallrikar, hvilka slås emot hvarandra. — *Ss. T-sformig*. [Tallrick.]

TALLRIKSBRICKA, f. 1. Bricka att sätta tallrikar på.

TALLRIKSHJUL, n. 5. Ett slags fyrverkeripjes. TALLRIKSHYLLA, f. 1. Hylla, hvarpå tallrikar sätts.

TALLRIKSLAGARE, m. 5. En, som slår tallrikarne vid Turkiska musiken.

TALLRIKSLICKARE, m. 5. Se *Snyltgäst*.

TALLRIKSTEGE, m. 2. pl. — *stegar*. Träställning, hvarpå diskade tallrikar ställas att afdrypa och torka.

TALLSAF, m. sing. Safven i tall.

TALLSPINNARE, m. 5. En nattfjäril, hvars larf vistas på tallträd. Bombyx pini.

TALLSTEKEL, m. 2. pl. — *steklar*. Insekt af Steklarna, hvars larf lefver på tall. *Tenthredo pini*.

TALLSTRUNT, m. 2. 1) Ungt vårskott af tallen. — 2) (i sing., kollekt.) Mängd af sådana. TALLSTRUNTSÖL, n. sing. Öl med tillsats af tallstrunt i vörten.

TALLTRÄST, m. 2. Se *Sångtrast*.

TALLTRÄD, n. 5. Se *Tall*.

TALLÖRT, f. 5. Örtten *Monotropa Hypophytis*, med gula blommor. Kallas äfv. Lungört.

TALLÖS, täl-lö's, a. 2. Oräknelig, otalig.

TALMAN, m. 5. pl. — *män*. Den, som för ordet i en rådpålagande församling eller vid en beskickning. *T. i bondeståndet*.

TALMÄNSSTOL, m. 2. Stol eller tribun för talmän i en rådpålagande församling.

TALMUD, tällmudd, m. sing. (*Thalmud*, hebreiskt ord, som betyder: Lära) Samling af judiska traditioner och lagar, hvilken för de nyare Judarna gäller som religionslag.

TALMUDISK, tällmudissk, a. 2. Innehållen i Talmud, derifrån hämtad eller dermed öfverensstämmande.

TALMUDIST, tällmudist, m. 5. Anhängare af Talmud.

TALONG, talá'ng, m. 5. (fr. *Talon*) Benämning på de, efter gifning i kortspel, öfverblifna köpkorten.

TALORGAN, tälá'rgán, n. o. m. 5. Verktyg för talet.

TALRIK, tälri'k, a. 2. Som utgör ett stort antal. *T. trupp, armé*.

TALRIKHET, f. 5. Stort antal.

TALRÖR, n. 5. Se *Språkrör*.

TALSAM, a. 2. Se *Språksam*.

TALSAMHET, f. 5. Se *Språksamhet*.

TALTRÄNGD, a. 2. Mycket begärlig att tala.

TALTRÄNGDHET, f. 5. Stark begärlighet att tala.

TALÄMNE, n. 4. Se *Samtalsämne*.

TALÖFNING, f. 2. Öfning att hålla tal.

TAM, a. 2. 1) Säges om djur, som blifvit afvanda från sin naturliga vildhet eller skygghet och hylla sig till menniskan. *En t. björn, varg*. — 2) (i fig.) Se *Spak*, 1. — 3) (garf.) *T. hud*, af hemtamdt djur.

TAMARIND, --ri'nd, m. 5. 1) Tropiska trädslaget *Tamarindus indica*. — 2) Dess frukt, utgörande en skida, som innehåller en angenäm syrlik merg.

TAMARISK, --ri'ssk, m. 5. En buskväxt med bitter, balsamiskt luktande bark, fordom brukad som stärkande medel. *Tamarix germanica*.

TAMBUR, tammbür, m. 5. (fr. *Tambour*) 1) Litet förrum utan eldstad. — 2) Stickbåge, sybåge. — 3) (befästn. k.) Pålverk, lagdt framför post eller ingång, för att beskjuta vallen.

TAMBURIN, tammburin, m. 5. (fr. *Tambourin*) Liten trumma, handtrumma.

TAMBUR-MAJOR, tammbür-majör, m. 5. (fr. *Tambour-major*) Regements-trumslagare.

TAMBURNÄL, tammbü'näl, f. 2. Näl, som begagnas vid tambursöm.

TAMBURSÖM, m. sing. Ett slags sticksöm på sybåge.

TAMD (a långt), part. pass. af *Tämja*.

TAMHET, f. 5. Egenskapen att vara tam.

TAMP, m. 2. 1) Tjock och stark ända af en rem. — 2) (prov.) a) Rem på en sadel att spänna åt honom med. — b) Pisksnärt. — c) Stort stycke trä eller annat. — d) Stor, grof karl; stor gosse, glunt. — 3) (sjöt.) a) Ändan af ett tjockt tåg. — b) Ett straff, bestående i vissa slag på ryggen med en sådan ända.

TAMPIG, a. 2. (fam.) Klumpig, plump. — *Tampighet*, f. 5. — *Tampigt*, adv.

TAMPNING, f. 2. (sjöt.) Kattning eller pynning af ett ankartåg.

TAMPONERA, tangponëra, v. a. 1. (fr.) I en naturlig eller af sjukdom uppkommen öppning på människokroppen införa en plugg af linneskaf, för att stilla blödning. — *Tamponering*, f. 2.

TANA, f. 1. 1) Ett verktyg, hvarpå skinn utspänns till torkning. — 2) Se *Räfsklipa*.

TANAGRA, tänagra, f. 1. Fågelslägte i de varmare länderna med utomordentligt skön fjäderklädnad.

TAND, f. 5. pl. *tänder*. 1) Benartad bildning i munnen på menniskan och de fullkomligare djuren, till födans söndermalande. Se f. ö. *Fram-, Oxel-, Mjolk-, Visdomstand. Öfra, nedra tänderna. Hvita, vackra, svarta tänder. Kronan, roten på en t. Hål i en t. Ihåliga, maskstungna tänder. Få tänder*, säges, då tänderna växa fram. *Fälla, byta om tänder, få nya tänder. Dö för tänder*, af tandfeber. *Ondt för tänder*, se *Tandfeber. Ondt i tänderna*, se *Tandvärk. Ha ondt i tänderna. Rycka ut en t. Tala mellan tänderna*, mumla fram orden. *Skära tänder*, se *Skära. Taga betset med tänderna*, se *Betsel*. (Fam.) *Visa tänderna*, ställa sig hotande. *Något för t-en*, något godt, läckert. (Fam. skämtv.) *En tår på t.*, en sup brännvin. (Talesätt) *Ha t. för tunga*, vara försigtig i sitt tal, iakttaga tystnad. (Ordspr.) *T. för tunga står väl både gamla och unga*, man bör akta sig att tala för mycket. *Man kan ej se någon längre än till tänderna*, man kan ej läsa i någon menniskas inre. — 2) Framstående, ofta spetsig del af ett föremål, t. ex. på ett hjul, en kam, en säg. — *Ss. T-sformig, -lik, -rot, -röta, -skärfsva, -stump*.

TANDA, v. a. 1. Förse med tänder (se *Tand*, 2).